

Postanowienie z dnia 24 maja 1994 r.

I PO 6/94

Sąd Najwyższy umarza postępowanie w razie cofnięcia przez Ministra Sprawiedliwości skargi na uchwałę rady izby notarialnej, na podstawie odpowiednio zastosowanego art. 393 § 2 k.p.c.

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Sędzia SA: Kazimierz Jaśkowski, Sędzia SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 24 maja 1994 r. sprawy ze skargi Ministra Sprawiedliwości [...] na uchwałę Rady Izby Notarialnej w G. z dnia 2 października 1994 r. [...] dotyczącą wstrzymania wydania opinii o kandydatach ubiegających się o stanowisko notariusza i wyznaczenie siedzib kancelarii notarialnych,

p o s t a n o w i ł:

u m o r z y ć postępowanie

U z a s a d n i e n i e

Minister Sprawiedliwości złożył skargę na uchwałę Rady Izby Notarialnej w G. z dnia 2 października 1993 r., [...], wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z wytycznymi co do sposobu jej załatwienia. Minister Sprawiedliwości zarzucił, że zaskarżoną uchwałą Rada Izby Notarialnej w G. wstrzymała się od wydania opinii o kandydatach ubiegających się o powołanie na stanowisko notariusza. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości uchwała taka jest sprzeczna z prawem, gdyż zgodnie z art. 10 w zw. z art. 35 pkt 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. Nr 22, poz. 91) rada izby notarialnej ma obowiązek opiniowania wniosków o powołanie na stanowisko notariusza.

Pismem z dnia 16 maja 1994 r. Prezes Rady Izby Notarialnej w G. zawiadomił Sąd Najwyższy o uchyleniu zaskarżonej uchwały.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym pełnomocnik Ministra Sprawiedliwości cofnął skargę i wniósł o umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przepis art. 47 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. Nr 22, poz. 91) przewiduje możliwość zaskarżenia przez Ministra Sprawiedliwości uchwał organów samorządu notarialnego w razie ich sprzeczności z prawem. Przepis ten w sposób niepełny reguluje postępowanie przed Sądem Najwyższym ze skargi Ministra Sprawiedliwości, stanowiąc jedynie, że możliwe jest oddalenie skargi lub uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z wytycznymi co do sposobu jej załatwienia. Przepis ten nie odsyła do żadnych dalszych przepisów proceduralnych. W tej sytuacji należy uznać, iż występuje luka w prawie co do regulacji postępowania w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości na uchwały organów samorządu notarialnego. Lukę tę należy wypełnić w drodze analogii, stosując odpowiednio przepisy procedury najlepiej odpowiadającej charakterowi rozpatrywanego środka prawnego. Jest to sytuacja najbardziej zbliżona do regulacji zawartej w art. 14 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.), który to przepis przewiduje zaskarżenie do Sądu Najwyższego uchwał organów adwokatury i również nie zawiera pełnej regulacji co do reguł postępowania. Na tle tego przepisu Sąd Najwyższy uznał za właściwe stosowanie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu procesowym. Analogiczną zasadę należy przyjąć dla rozpatrywania skarg na uchwały organów samorządu notarialnego. Trzeba uznać, że omawiana skarga Ministra Sprawiedliwości jest szczególnym środkiem zaskarżenia i dlatego należy stosować do niej odpowiednio przepisy k.p.c. o rewizji.

Wobec tego, w związku z uchyleniem przez organ samorządu notarialnego zaskarżonej uchwały, należało cofnięcie skargi uznać za dopuszczalne i na zasadzie stosowanego odpowiednio przepisu art. 393 § 2 k.p.c. umorzyć postępowanie.

